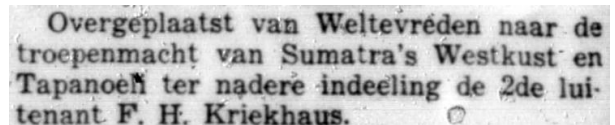

Loes Kriekhaus-Vloten Augustijn

Louise (Loes) Caroline Vloten Augustijn is geboren op 8 juni 1921 in Medan, NOI. Ze was de dochter van Hendrikus Johannes van Vloten Augustijn (1895 Amsterdam) en Ada Madeleine Johanna Geertruida Fokker van Craijesteijn van Rengerskerke (1900 Zierikzee). Ze had een oudere broer Carel Frederik (8 juni 1920, Zandvoort). Ze trouwde op 31 oktober 1940 in Batavia met Frits Heinrich Kriekhaus, 1^e luitenant der Infanterie (19 april 1915 Padang). Hij wordt vlak na hun huwelijk overgeplaatst van Weltevreden naar Sumatra's Westkust.

Overgeplaatst van Weltevreden naar de troepenmacht van Sumatra's Westkust en Tapanoëh ter nadere indeeling de 2de luitenant F. H. Kriekhaus.

Haar man wordt krijgsgevangen genomen. Hij was onderdeel van de Atjey Party, een groep van 306 Nederlandse en 194 Britse en Australische krijgsgevangenen uit het Gloegoer kamp in Medan. Ze werden aan het werk gezet aan de Blangkejeren weg en de Pakanbaroespoorweg. De 500 mannen werden opgedeeld in zes groepen van ongeveer 45 man (Nederlanders) en stonden voor wat betreft de Nederlanders onder leiding van Nederlandse officieren (respectievelijk de luitenants Tielenius Kruythoff, Van Schendel, Eekhout, Van der Waag, Kriekhaus en Zondag met een staf van negen man.

Loes werd geïnterneerd in het Missiecomplex. Dit complex lag in Padang op Midden Sumatra en bestond uit kerken, kloosters en scholen. Het werd in juni 1942 ingericht als interneringskamp. Het complex werd omgeven door een 3 meter hoge schutting en prikkeldraad en de vrouwen en kinderen zaten geïnterneerd in de schoollokalen. Loes wordt in dit kamp geïnterneerd.

De organisatie van een bijeenkomst op BP dag, 22 februari 1943, leidde tot de spontane start van Scouting met een kabouterkring van ongeveer 50, een welpenhorde van bijna 60, een padvindsterstroep van ongeveer 45 en een verkennersstroep van ongeveer 60 leden. De padvindsters kregen de naam KANON (Kan Alles Nakomen Ondanks Nippon) en de padvindsters Lappendas (Leert achter planken padvinderij en negeert deze akelige situatie). Aan de eisen en ceremonies van Scouting werd zoveel mogelijk vastgehouden, al waren aanpassingen noodzakelijk. Miep Mol is de stuwende kracht en doet na de oorlog verslag van de activiteiten.

Alle bewoners van het Missiecomplex werden in oktober 1943 naar de gevangenis van Padang gebracht en van daar in december 1943 naar Kamp Bangkinang. Deze plaats lag 250 km van Padang in de binnenlanden. Er waren twee kampen, een mannen- en een vrouwenkamp, ongeveer 2 km van elkaar verwijderd, middenin rubberbossen. Het vrouwenkamp was ondergebracht in 5 barakken van bamboe en atap, die speciaal voor deze internering werden gebouwd, omheind met een houten schutting en prikkeldraad.

In Bangkinang werd door de Japanners niets voor ontspanning gedaan. Het houden van bijeenkomsten of avondjes met het lezen van boeken was verboden. De geïnterneerden hielden zich hier niet aan en wisten door zang, dans en toneel de stemming steeds op peil te

houden. Op sportgebied was niet veel te beleven, slechts wat voet- en korfbal op een slecht en klein terrein was de enige lichamelijke ontspanning. De Scoutingactiviteiten gingen in Kamp Bangkinang zoveel mogelijk door. Scouting trachtte hiermee zo goed en zo kwaad als het ging het gemis aan ontspanning voor de jeugd te vergoeden. In het vrouwenkamp werden de kabouteractiviteiten geleid door mevrouw Hermina Snijders, J.W. van der Laan, Hanna du Saar en mevrouw Walters. De welpenactiviteiten werden geleid door Josephina Aspeslagh en Elisabeth IJfs en voor korte tijd door Wilhelmina Judell. George Leidelmeijer en Bob Schuitemaker zijn hier welp. Ook twee Engelse jongens die uit Singapore kwamen, waren lid van de horde. Ze werden in het Engels geïnstalleerd. De verkennersactiviteiten werden geleid door Miep Mol, Loes Kriekhaus en mej. G. van der Pol. Hans van den Bos van één van de verkenners. Hij tekende op 14 maart 1944 een plattegrond van het kamp als onderdeel van de opdrachten voor het insigne "Kaartlezen" van Scouting. De padvindsteractiviteiten werden geleid door Johanna Sayers en Meta Knottenbelt, later overgenomen door Miep Mol en Molly Fabriek.

Het vrouwenkamp Bangkinang heeft bestaan tot 23 augustus 1945. Op dat moment waren er 2219 vrouwen en kinderen in het kamp aanwezig.

Loes en haar man overleefden de oorlog. In 1948 wordt in Medan hun dochter Jos geboren.

Meer informatie

[Louise Caroline Henriëtte VLOTEN AUGUSTIJN, van : genealogie per Marianne](#)

[MEISENBACHER \(mmeisenbacher\) - Geneanet](#)

[De Sumatra post » 18 okt 1940 - Art. 45 | Delpher](#)

[Registratie Hendrikus Johannes van Vloten Augustijn & Ada Madeleine Johanna Geertruida Fokker van Craijesteijn van Rengerskerke & Carel Frederik van Vloten Augustijn in 1913 in 's-Gravenhage \(Netherlands\) » Open Archives \(openarchieven.nl\)](#)

[Achter-kawat-en-Gedek.pdf \(s-i-d.nl\)](#)

[PADANG \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[PADANG \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[Bangkinang \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[PADANG \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[Padang \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[PADANG \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

VROUWENKAMPEN PADANG en BANGKINANG (Sumatra's westkust) 1942 - 1945 DEEL

2

[De Indische courant \(kb.nl\)](#)

[Japanse interneringskaarten, Surname: Kriekhaus | Nationaal Archief](#)

[Birma-Siam-spoorweg \(japansekrijgsgevangenkampen.nl\)](#)

[Atjey Party - Wikipedia](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.